

ΔΙΑΘΗΚΑΙ

ΤΩΝ

ΑΕΙΜΝΗΣΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ

ΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑΙ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΦΟΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΛΕΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

ΑΘΗΝΗΣΙΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

1887

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐκδίδοντες τὰς διαθήκας τῶν ἀειμνήστων εὐεργετῶν τῶν Ἰωαννίνων, τῆς ἀπανταχοῦ τηλαυγοῦς ταύτης κεφαλῆς τῆς Ἠπείρου, νομίζομεν ὅτι ἐπιτελοῦμεν καθῆκον οὐ μόνον πρὸς τὴν ἱερὰν αὐτῶν μνήμην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν πατρίδα, ἣτις δέον νὰ γινώσκη αἰωνίως τὰ ὀνόματα καὶ τὰς ἀγαθοεργίας τῶν τιμαλφεστάτων τέκνων της. Ἡ ἱστορία ἡμῶν ἀπὸ πολλῶν ἤδη γενεῶν δὲν ἔχει ὁμολογουμένως νὰ ἐπιδείξῃ εὐγενεστέρους καὶ καρπιμωτέρους ἀγῶνας ἢ τοὺς φιλοτίμους μόχθους τῶν πατέρων ἐκείνων, οἵτινες ἐμπεφορημένοι ἐνθέου ἔρωτος πρὸς τὴν γενέθλιον αὐτῶν ἐστίαν καὶ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐν ξένη γῆ κατατρυχόμενοι ἠδυνήθησαν νὰ συγκομίσωσιν ἐντίμους καρποὺς ἵνα παραδώσωσιν ἡμῖν αὐτοὺς ὡς ἐφόδια πρὸς τὴν χριστιανικὴν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν σωτηρίαν. Ἐστω ἀθάνατος καὶ εὐλογημένη ἡ σεπτὴ μνήμη τῶν φιλοστόργων τούτων γονέων, εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν ὁποίων ὀφείλομεν τὸ φῶς τῆς γνώσεως καὶ τὴν παρηγορίαν, τὸν σπόρον τοῦ εὐγενοῦς ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῶν χρηστῶν ἐλπίδων ἐν τῷ μέλλοντι!

Δημοσιεύομεν ὧδε τὰς ἱερὰς αὐτῶν ἐντολάς χωρὶς νὰ ἀναγράψωμεν ἄλλο τι περὶ τοῦ βίου των, διότι τίς ἀγνοεῖ, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἔζησαν ἀφανῶς καὶ ἐν χριστιανικῇ ταπεινοφροσύνῃ ἵνα ἀποθάνωσιν ὡς στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς ἄφωνοι μάρτυρες τοῦ κηρύγματός Του; Ἐπειτα τίς ἡ χρεῖα λόγων καὶ ἱστορικῶν ἀπομνημονευμάτων εἰς τοὺς εὐεργέτας τούτους, ὧν ἡ μὲν ζωὴ ὑπῆρξεν ἐμπράκτως τε καὶ κατὰ διάνοιαν διηνεκῆς καὶ ἐνθερμος ἀφοσίωσις εἰς τὴν πατρίδα, ὁ δὲ θάνατος ἐφάνη ὡς λαμπρὰ ἀποκάλυψις ψυχικῶν προτερημάτων ἀξίων αἰωνίας λατρείας καὶ μακαριότητος; Αἱ διαθήκαι αὐτῶν εἶνε ἀληθῶς τὸ καθαρῶτατον κάτοπτρον τοῦ βίου των καὶ τὸ εὐγλωττότατον ἐγκώμιον τῆς ἀρετῆς των. Μία καὶ ἡ αὐτὴ ψυχὴ διαπνέει αὐτὰς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἡ πνοὴ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, τοῦ θερμοῦ ζήλου πρὸς τὰ καλὰ καὶ τῆς πατρικῆς φιλοστοργίας. Οὐδὲν ἀναγράφεται ἐν αὐταῖς περὶ τῶν ἀνεκδιηγῆτων

πικριῶν καὶ ταλαιπωριῶν, δι' ὧν οἱ εὐσεβεῖς ἐκεῖνοι πατέρες ἠδηνήθησαν νὰ συλλέξωσι τοσοῦτους καρπούς ἵνα θρέψωσι καὶ ἐξευγενίσωσι τὰ τέκνα τῆς πατρίδος, ἵνα σώσωσι τὰ ὄρφανὰ καὶ τοὺς πτωχοὺς ἀπὸ τῆς δυστυχίας καὶ ἵνα χορηγήσωσι τὰ πρὸς νοσηλείαν καὶ θεραπείαν τῶν ἀσθενούντων. Πάντες ὑπέστησαν μαρτυρικῶς τὰ δεινὰ τῆς ἐξορίας, κατεπάλαισαν τὴν πενίαν καὶ τὴν ἄλλην κακοδαιμονίαν χωρὶς νὰ ρήξωσιν ποτε φωνὴν ἐπιδείξεως ἢ ἀγανακτήσεως καὶ κατεφρόνησαν μαρτυρικῶς τῶν κινδύνων μόνον ἵνα ἀνακουφίσωσιν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν κακώσεων σκληρᾶς τύχης καὶ ἀπὸ τοῦ βάρους μακραίωνος ὀρφανίας. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἄλλαι πόλεις καὶ ἄλλοι λαοὶ ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσι πλουσιωτέρους εὐεργέτας, ἔργα καὶ ἰδρύματα αὐτῶν μεγαλοπρεπέστερα, καρπούς πολὺ δαψιλεστέρους καὶ γονιμωτέρους ἴσως, ἀλλ' ἡ αἰωνία ὑπεροχὴ τῶν ἀειμνήστων ἡμῶν πατέρων ἔγκειται ὁμολογουμένως ἐν τῇ βαθύτητι τῆς ἀγνῆς προαιρέσεως καὶ τοῦ φρονήματος, ἐν τῇ θαυμαστῇ καρτερίᾳ τῶν πόνων καὶ τῶν κακοπαθειῶν καὶ ἐν τῇ ἐνθουσιώδει πίστει εἰς τὴν ἀγιότητα τοῦ σκοποῦ. Διὰ τοῦτο αἱ διαθῆκαι αὐτῶν δὲν εἶνε μόνον τεκμήρια τῆς ψυχικῆς εὐγενείας καὶ καλοκάγαθίας των, ἐφ' αἷς ὀφείλομεν αὐτοῖς αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην, ἀλλὰ καὶ μνημεῖα μαρτυροῦντα τὴν ἀπαράμιλλον ἐγκράτειαν αὐτῶν καὶ αὐταπάρνησιν. Εἶθε νὰ χρησιμεύσωσιν αὐταὶ εἰς πᾶσαν γενεάν ὡς κέντρα καὶ παραδείγματα πατρικῶν ἀρετῶν, δι' ὧν μόνον εἶνε ἐφικτὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς εὐημερίας καὶ τοῦ ὑγιοῦς πολιτισμοῦ.

Αἱ διαθῆκαι αὐταὶ ἐκδίδονται ἀκριβῶς ὡς εὐρέθησαν συντεταγμέναι ἄνευ γραμματικῶν διορθώσεων. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλα ἀρχαῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐλέη κληροδοτηθέντα εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννιτῶν εἴτε διὰ διαθηκῶν, αἵτινες ἀπώλοντο, εἴτε ἄνευ τοιούτων. Παρελείφθη μόνον ἐνταῦθα ἡ διαθήκη τῶν κορυφαίων τῆς Ἡπείρου εὐεργετῶν, τῶν ἀοιδίμων ἀδελφῶν Ζωσιμᾶ, διότι αὕτη ὑπάρχει πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐκδεδομένη ἐν ἰδίῳ τεύχει ἑλληνιστῆ καὶ ῥωσιστῆ!

XXIX

ΔΙΑΘΗΚΗ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Δ. ΦΙΛΙΤΟΥ

(Ἀντίγραφον).

Σώας καὶ ὑγιεῖς ἔχων τὰς φρένας καὶ τὸν νοῦν, ὡς καὶ ἀπάσας τὰς λοιπὰς μου αἰσθήσεις, μὴ ἔχων δὲ οὔτε ἀνιόντας οὔτε κατιόντας, ἀπεφάσισα νὰ διαθέσω τὰ τῆς περιουσίας μου μετὰ θάνατον ὡς ἑξῆς.

Ἡ περιουσία μου σύγκειται ἐξ ἐνὸς κτήματος ἐν τῷ νομῷ Βλάσκας ὀνόματι Γουρνοσέτσι ἀγορασθὲν παρὰ τοῦ Ν. Μποσκοβεάνου κατὰ τὸ 1860 καὶ ἀπὸ ἐξήντα πέντε ὀργυῶν γῆς ἀγορασθείσας κατὰ τὸ ἔτος 1863 παρὰ τοῦ συζύγου Πολυχρόνη, καὶ ἐκ τεσσάρων οἰκιῶν καὶ ἐνὸς κήπου κειμένων ἐν Βουκουρεστίῳ, καὶ ἔκ τινος χρηματικοῦ εἰς δημόσια καὶ ἰδιωτικά χρεώγραφα ἅτινα μετὰ τῶν τίτλων τῆς ἀκινήτου περιουσίας μου εὑρίσκονται εἰς τὸ σιδηροῦν κιβώτιόν μου.

Τὸ μνησθέν ἐν Βλάσκα κτῆμα μου μὲ τὰς ἐξήντα πέντε ὀργυιάς γῆς καὶ αἱ ἐν συνοικίᾳ ἀγίου Δημητρίου τρεῖς οἰκίαι μου διατάττω νὰ πωληθῶσιν παρὰ τῶν ἐκτελεστῶν τῆς παρούσης διαθήκης, καὶ τὸ ποσὸν ἕπερ ἤθελε πηγάσει ἐκ τῆς πωλήσεως νὰ παραδοθῆ ἀσφαλῶς παρ' αὐτῶν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Σύλλογον τὸν ἐπὶ τῆς διαδόσεως τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὅστις ὑποχρεοῦται τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα τοῦ μνησθέντος ποσοῦ νὰ τὸ δαπανᾷ πρὸς ἐκπαίδευσιν νέων ἐνδεῶν μὲν ἀλλ' εὐφυῶν καὶ καλῆς διαγωγῆς καταγομένων ἐκ Ζήτησης καὶ Ἰωαννίνων τῆς Ἠπείρου. Ὁ προσδιορισμὸς τοῦ κληροδοτήματος τούτου οὐδέποτε καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται ν' ἀλλάξη. Αἱ δὲ διαφερόμεναι κοινότητες Ζήτησης καὶ Ἰωαννίνων ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβλέπωσι τὴν ἀκριβῆ αὐτοῦ τήρησιν καὶ ἐκτέλεσιν.

Ἐκ τοῦ μνησθέντος ἐτησίου εἰσοδήματος ὁ Σύλλογος θέλει πέμπει εἴκοσι φλωρία βασιλικά κατ' ἔτος εἰς τὴν ἐν Ζήτησι ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου Δημητρίου πρὸς αἰώνιον μνημόσυνον ἐμοῦ τε καὶ τῶν ἐκεῖ ἐνταφιασμένων γονέων μου Δημητρίου καὶ Ἀγγελικῆς.

Ἐν περιπτώσει διαλύσεως ἢ καταργήσεως τοῦ Συλλόγου τούτου ἢ Σύγκλητος τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου μετὰ τοῦ Πρυτάνεως παρακαλοῦνται νὰ παραλάβουν τὸ κληροδοτήμα τοῦτο καὶ νὰ φροντίσουν διὰ τὴν εἰς αἰῶνα ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν ἀφορώντων αὐτὸ διατάξεών μου.

Ἀφίνω εἰς τὸν ἀνεψιόν μου Ἀπόστολον Μανέσκον τὴν ἐπικαρπίαν τοῦ ἐν τῇ συνοικίᾳ Διαλουσπόρου κειμένου κήπου μου καὶ τῶν ἐπ' αὐτῷ κτιρίων, τὴν δὲ κυριότητα τοῦ κήπου καὶ τῶν κτιρίων τούτων εἰς τὴν ἀνεψιάν μου Μαρίαν Βακαρέσκου πρὸς ἣν θέλουσι παραδοθῆ καὶ ὁ τίτλος τῆς ἰδιοκτησίας ἑμοῦ καὶ διακόσια φλωρία βασιλικά, ὡσαύτως διακόσια φλωρία βασιλικά νὰ δοθῶσιν καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἑλένην Μπαλπιζάνου πρὸς ἐνθύμησιν.

Φλωρία βασιλικά τριακόσια ἀφίνω νὰ δοθῶσι εἰς τὸ φιланθρωπικὸν κατάστημα ὀνομαζόμενον τῆς Ἑλένης Δόμνης.

Φλωρία ἑξακόσια ἀφίνω εἰς τὴν Σχολὴν τῆς κατὰ τὴν Ἠπει-

ρον Ζήτξης ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως μὲ τὸ ποσὸν τοῦτο ἀγορασθῆ παρὰ τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης μου ἐν ἀκίνητον κτῆμα ἐν Ἰωαννίνοις τοῦ ὁποίου τὸ εἰσόδημα νὰ χρησιμεύῃ πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἐν τῇ μνησθείσῃ Σχολῇ ἐκπαιδευομένων.

Φλωρία ἑκατὸν νὰ δοθῶσιν εἰς τὴν χῆραν τοῦ μακαρίτου ἀνεψιοῦ μου ἱατροῦ Χριστοδοῦλου Νικολαΐδου, ἀνά διακόσια φλωρία νὰ δοθῶσιν εἰς τὰς Λικατερίνην καὶ Ὀλγαν κόρας τοῦ ἀποβιώσαντος Ἰγνατίου Ἰαχοβίσκου.

Φλωρία διακόσια νὰ δοθῶσιν εἰς τὴν ἀναδαιτὴν του Ζωΐτζαν Βαρτιάδη καὶ ἕτερα διακόσια εἰς τὰς κόρας τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἑλένης Φαλκοϊάνου, ἑκατὸν ἕξ φλωρία νὰ δοθῶσιν εἰς τὴν ἄλλην ἀδελφήν τῆς Ἑλίζαν, εἰς δὲ τὴν κόρην ὀνόματι Ζωΐτσα τοῦ ἀνεψιοῦ Γεωργίου Χριστοδοῦλου Φιλίτη φλωρία διακόσια, καθὼς καὶ εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ ἀνεψιοῦ Κωνσταντίνου Χρήστου Φιλίτη φλωρία τριακόσια, καθὼς καὶ εἰς τὴν κόρην τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν ἀνεψιοῦ μου Δημητρίου Φιλίτη φλωρία ἑκατὸν πενήκοντα. Φλωρία τετρακόσια καὶ εἰς Διάλου-σπόρον εἰς δρόμον στρατιωτῶν ὑπ' ἀριθ. εἴκοσι (ἀρ. 20) ἀγορασθεῖσα οἰκία εἰς δημοπρασίαν ἢ ὁποῖα ἀνήκεν εἰς Νικόλαον Πιτζοῦραν νὰ δοθῶσιν εἰς τὴν πρὸ χρόνων ὑπηρετοῦσαν με Λικατερίνην Ὀπρέσκου εἰς τὴν ὁποίαν νὰ δοθῶσι καὶ τὰ ἔπιπλα τῆς κάτω οἰκίας, καὶ ὁ τίτλος τῆς ἰδιοκτησίας τῆς ῥηθείσης οἰκίας. Ἐὰ δὲ ἔπιπλα τὰ εὑρισκόμενα εἰς τὰ τρία δωμάτια ὅπου κατοικῶ νὰ τὰ πωλήσουν οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς παρούσης. Φλωρία ἑκατὸν πενήντα νὰ δοθῶσιν εἰς τὸν ὑπηρέτην μου Βασίλειον Ζλεμνιάνο ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη μὲ ὑπηρέτησεν πιστῶς. Νὰ δοθῶσιν ἀνά δέκα φλωρία εἰς ἕκαστον ὑπηρέτην μου οἵτινες ἤθελον εὔρεθῆ παρ' ἐμοὶ κατὰ τὴν τελευτὴν μου.

Ἡ βιβλιοθήκη μου νὰ σταλῆ παρὰ τῶν ἐκτελεστῶν μου εἰς τὸ ἐν Ἰωαννίνοις γυμνάσιον εἰς τὸ ὁποῖον κληροδοτῶ αὐτήν. Οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς παρούσης μου διαθήκης θέλουν φροντίσει ὅπως ὁ ἐνταφιασμός μου νὰ γείνη κατὰ τάξιν ἐν τῷ Κοιμητηρίῳ Ἰερμπάν Βόδα, καὶ τὴν ἡμέραν αὐτήν, παρὰ τῇ ἄλλῃ δα.

πάνη, θέλουν διανείμει φλωρία πενήκοντα εἰς πτωχὰ μέρη.
Ἀπαλλάττω τοὺς ἐκτελεστάς τῆς παρούσης μου διαθήκης παν-
τὸς δικαιολογικοῦ ἐγγράφου ἀφορῶντος τὴν δαπάνην τοῦ ἐντα-
φισμοῦ μου ἣτις δὲν θέλει ὑπερβῆ τὰ πεντακόσια φλωριά.

Μετὰ τὴν ἀπότησιν τῶν κληροδοτημάτων ὅ,τι ἤθελε περισεύ-
σει ἐκ τῆς κινήτης περιουσίας, οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς παρούσης μου
θέλουν τὸ παραδόσει εἰς τὸν ἐπὶ τῆς διαδόσεως τῶν Ἑλληνικῶν
Γραμμάτων Σύλλογον ὁμοῦ μὲ τὸ καὶ ἐρρέθη ἀνωτέρω ποσόν,
τὸ ὁποῖον θέλει πηγάσει ἐκ τῆς ἀκινήτου περιουσίας μου τῆς
προσδιορισθείσης πρὸς ἐκπαίδευσιν ἐνδεῶν νέων ἐκ Ζήτηζης καὶ
Ἰωαννίνων τῆς Ἰπείρου ἵνα καὶ τοῦτο χρησιμεύσῃ πρὸς τὸν
αὐτὸν σκοπὸν.

Διωρίζω καὶ ἀποκαθιστῶ ἐκτελεστάς τῆς παρούσης μου δια-
θήκης τοὺς ἀγαπητοὺς μοι φίλους καὶ συγγενεῖς Κυρίους ἰατρὸν
Δημ. Ζητσαῖον, τὸν νομοδιδάσκαλον Μιλτιάδην Θεοδοσιάδην
καὶ τὸν ἀνεψιὸν μου Δημήτριον Κ. Φιλίτην, τοὺς ὁποίους παρα-
καλῶ νὰ δεχθῶσιν τὸ βᾶρος τοῦτο καὶ νὰ φροντίσωσιν διὰ τὴν
κατὰ γράμμα ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης μου, διότι αὕτη εἶναι ἡ
τελευταία στερεὰ καὶ ἀμετάτρεπτος θέλησίς μου, διὰ τῆς πρὸς
αὐτοὺς ἀγάπης μου ἀφίνω εἰς ἕκαστον ἀνὰ φλωριά ἑκατὸν πε-
νήντα πρὸς μνήμην.

Οἱ ἐκτελεσταὶ οὗτοι μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης νὰ πέμ-
ψωσιν ἀντίγραφον ἐπικυρωμένον αὐτῆς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ὑπουρ-
γεῖον τῆς Παιδείας, εἰς τὸν Σύλλογον τῶν ἐπὶ διαδόσεως τῶν
Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ εἰς τὰς ἐν Ζήτηζι καὶ Ἰωαννίνοις
κοινότητας, ἐκ τοῦ πρωτοτύπου νὰ γείνη κατὰ νόμον εἰς τὸ ἐν-
ταῦθα Πρωτοδικεῖον, τὸ δὲ ἕτερον εἰς ἓνα τῶν ἐκτελεστῶν τὸν
Κύριον Μιλτιάδην Θεοδοσιάδην.

*Ἄν ὅμως παρ' ἐλπίδα ὁ ἐπὶ τῆς διαδόσεως τῶν Ἑλληνικῶν
γραμμάτων Σύλλογος δὲν δεχθῆ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ κληροδοτή-
ματος τοῦ προσδιορισθέντος διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν νέων ἐνδεῶν ἐκ
Ζήτηζης καὶ Ἰωαννίνων ἢ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης, δὲν
ὑπάρχει, τότε οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης μου νὰ μείνωσιν καὶ

ισόβιοι επίτροποι καὶ νὰ φροντίσωσιν αὐτοὶ διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως ταύτης. Ἐγρουν τὸ δικαίωμα νὰ πράξωσι ὅ,τι ἐγκρίνουν πρὸς διαιώνησιν καὶ ἀκριβῆ τήρησιν.

Δύνανται νὰ ἐκποιήσωσι τὴν ἀκίνητον περιουσίαν τὴν προσδιορισθεῖσαν διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν νέων καὶ ν' ἀγοράσωσι ἀλλοχοῦ κτῆμα ἢ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὸ πηγάσαν ἐκ τῆς πωλήσεως ποσόν, εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν ἢ νὰ τὸ παραδώσωσιν εἰς τινὰ δημοσίαν κοινωφελῆ ἐν Ἑλλάδι Ἀρχὴν μὲ τὸν ῥητὸν ὅρον καὶ ὑποχρέωσιν νὰ ἐκτελεῖται αἰωνίως ἡ διάταξις μου περὶ τῆς ὁ λόγος. Καὶ ἐν γένει ἐπαναλαμβάνω μένει εἰς αὐτοὺς νὰ πράξωσι ὡς ἐγὼ ὁ ἴδιος ὅ,τι ἐγκρίνουν πρὸς τήρησιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ κληροδοτήματος τούτου.

Ὅταν τυχὸν οἱ ἐκτελεσταί μου μείνουσιν ἰσόβιοι ἐπίτροποι καὶ εἰς ἕξ αὐτῶν ἐκλείψει, ἢ ἄλλος δὲν δύναται νὰ λάβῃ μέρος ὡς ἐκτελεστής ἢ ἐπίτροπος, τότε οἱ ἕτεροι δύο νὰ ἐκλέγουν ἀμέσως τὸν τρίτον.

Ἡ παροῦσα μου διαθήκη ἐγράφη καὶ ὑπεγράφη παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου εἰς δύο πρωτότυπα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν ἐτέθη μεταξὺ τῶν ἐγγράφων μου, τὸ δὲ ἕτερον παρεδόθη εἰς τὸν Κύριον Μιλτιάδην Θεοδοσιάδην πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν τῆς ὑπάρξεώς των.

(Ἵπογραφή) ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Δ. ΦΙΛΙΤΗΣ.

Ἐν Βουκουρεστίῳ κατὰ τὴν δεκάτην (10) Μαρτίου τοῦ (1875) χιλιοστοῦ ὀκτακοστιοστοῦ ἑβδομηκοστοῦ πέμπτου.

Τὸν ἐν Διάλα σπόρου κῆπον μου ἀφίνω τόσον τὴν ἐπικαρπίαν ὅσον καὶ τὴν πλήρη κυριότητα εἰς τὸν ἀνεψιόν μου Ἀπόστολον Μανέσκον καὶ ὄντα ἀνακαλῶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ μόνον τὴν κυριότητα τοῦ κήπου τὸ κληροδοτῶ τῆς ἀνεψιάς Μαρίας Βακαρέσκου.

1878 Μαΐου 10 Βουκουρέστιον.

(Ἵπογραφή) ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Δ. ΦΙΛΙΤΗΣ.